

terialgaard, skulle flytte ud, idet de ere opsigte til Fraflytning den 1ste October d. A. Det er allerede en Smødekommunen, der er vist, at de kunne blive der i Sommer. Det er vist, at de ere opsigte; og at det er en Hindring for Afhændelsen af den civile Materialgaard, at disse Ateliers ere der; thi om det end ikke er en juridisk Ret, der ligger til Grund derfor, saa er det dog en ved Tidens Ret vundet Hævd, som Kunstacademiet har til i denne Materialgaard at have 1 eller 2 Ateliers. Naar man altsaa vil have denne Materialgaard fri til Afhændelse, kan man efter min Mening, ikke undgaae at afløse denne, om ikke strengt juridiske, saa dog ved Tidens Hævd opstaaede, Servitut, som jeg tvivler paa, at den lovgivende Magt nogenstunde vil nægte, da den er vunden for Kunstacademiet gennem lange Tider, og bestyrket ved kongelige Resolutioner af de absolute Konger, senest af Christian den Ottende. Jeg skal altsaa anbefale, at det Endringsforslag, som Ministeriet har tilladt sig at stille under Nr. 70, bliver vedtaget. Jeg troer ikke, at det vilde være fuldkommen rigtig at forsøge paa gennem Cultusministeriet at trykke paa en Minister, som endnu ikke er istand til at forhandle med Rigsdagen.

Steen: Jeg kan ikke nægte, at jeg har nogen Betænkelse ved nu at tage Ordet, ikke saa meget fordi det Endringsforslag, jeg vil anbefale, nemlig det under Nr. 44, vel neppe vil vinde stor Tilstemning her i Thinget, saa meget mere, som det ikke har faaet nogen overordentlig varm anbefaling af den høitærede Minister, som ferdi jeg frygter for, at, da der her er saa faa tilstede, og at Tiden er saa langt fremrykket, at det vil være at tale for halvt besatte Borde. Naar Sagen muligviis ikke kommer til Afstemning i aften, men først paa Mandag, har jeg altsaa talt til ingen Nytte, men hvis det skulde gaae, som jeg frygter, agter jeg, naar der ikke er en overordentlig stor Stemning imod mit Forslag, at bringe det frem paany til tredie Behandling, og vi ville da see, hvad der vindes ved en saadan Parforcejagt. Forslaget angaaer den Post i Finantøloven, der har til Overskrift: „Til Overstoleledirektørforretningernes Besørgelse“, og

det gaaer ud paa, at der efter Contoen skal tilføies: „Derfor, det for Forretningernes forsværgede Besørgelse skulde blive nødvendigt, kan en Overstoleledirektør fast ansættes.“ Det er allerede Thing vil see, at dette Forslag væsentligt er rettet mod dem, som mene, at det under enhver Betingelse er rigtigst at aflasse Overstoleledirektørposten, idet jeg mener, at en saadan Beslutning, vilde være i høieste Grad fordærlig; den vilde i mine Tanker være slet i økonomisk Henseende, den vilde være i Strid med Lovgivningsmagtens seneste Foranstaltninger, den vilde være fordærlig for Almestolernes Udvikling, og den vilde i ingen Henseende fremme det, man ønsker at fremme, nemlig den communale Selvstændighed paa dette Omraade, som tværtimod vil støttes og styrkes igjennem Overstoleledirektøren. Efter min Opfattelse tale disse Grunde i saa høi Grad for at beholde denne Post, at det er mig aldeles usatteligt, hvorledes den høitærede Minister har kunnet stille sig saa bestemt derimod, som han har gjort. Jeg sigter her ikke saameget til de Ytringer, han fremsørte i aften, som til dem, han fremkom med ved første Behandling, men jeg troer heller ikke, at det egentlig er den høitærede Minister, som staaer imod, thi han er ikke Fagminister, men væsentlig en politisk Repræsentant i Ministeriet, og han maa altsaa gaae efter, hvad Contoiret tilraader ham. Det er mig, imidlertid usatteligt, hvorledes det vedkommende Contoir kan staae saa stærkt paa Afstæffelsen af Overstoleledirektørposten, hvorledes man kan troe, at juridisk Examen og administrativ Dygtighed kan erstatte en Sagkundskab, som kun kan erhverves ved et heelt Liv, der er knyttet til pædagogisk Virksomhed enten ved Skolebestyrelse, ved Skoletilsyn eller ved selve Underviisningen. Jeg begriber ikke, hvorledes vedkommende Embedsmand — formeentlig Contoirchefen — der muligviis i mange Tilfælde heller ikke er sagkyndig, tør paatage sig det Ansvar at tilraade Ministeren at tage en Afgjørelse, der er af reent pædagogisk Natur. Den specielle Sagkundskab vil i mange Tilfælde, ogsaa i reent administrative Spørgsmaal — og jeg skal nærmere paavise det — kunne tage Beslutninger angaaende Afgjørelsen af Sager, som i høi Grad vilde gavne Skolevæsenet, uden